

SĂRBĂTOAREA SFÂNTULUI IOAN HOZEVITUL LA PATRIARHIE

Marți, 28 iulie/ 10 august 2021, Patriarhia l-a prăznuit pe Sfântul Ioan cel Nou Hozevitul, care a venit din România și a trăit în nevoințe la Pârâul Chorath din Sfânta Mănăstire Hozeva în secolul al XX-lea. A fost canonizat ca Sfânt de către Patriarhia Ierusalimului în 2015. Sfintele sale moaște sunt păstrate nestricate în Mănăstirea pocăinței sale.

În cinstea acestui Sfânt, o priveghere de toată noaptea a fost oficiată de către Preafericitul Părinte și Patriarh al Ierusalimului Teofil, împreună-slujiori fiind ÎPS Mitropolit Isihie al Kapitoliei, Arhiepiscopul Aristarh al Constantinei, Ieromonahii Chrysogonos și Marcellus, Arhidiaconul Marcu și Ierodiaconul Patrachie, răspunsurile la strană fiind date de Ierodiaconul Simeon și de monahii Mănăstirii.

Preafericirea Sa a fost întâmpinat de starețul și renovatorul Mănăstirii, Arhimandritul Constantin, cu următoarele cuvinte:

„Preafericite Părinte și Stăpâne,

Împreună cu cinstitul vostru sobor,

Sărbătorim din nou pomenirea Sfântului Ioan cel Nou Hozevitul, ale cărui moaște nestricăcioase sunt păstrate în Sfânta Mănăstire Hozeva. Inima noastră este plină de bucurie și tristețe în același timp!

Bucurie, pentru că sărbătorim biruința unuia dintre noi împotriva patimilor și a „lumii”. Biruința unui om la fel ca noi, un ieromonah din Hozeva, care a ajuns la înălțimea sfințeniei prin Harul Dumnezeiesc : Sfântul Ioan cel Nou Hozevitul, venit din România.

Tristețe pentru că parcurgem o perioadă de încercări

insuportabile și importante. În mijlocul unei incredibile dezlănțuiri a moravurilor și a vieții neîmpăcate la nivel mondial, de un an și jumătate, teribila pandemie de COVID afectează omenirea, iar milioane de victime cad în fiecare zi. Iar în ultima vreme, flăcări înalte și lacome mistuie case, păduri, plămânii de oxigen ...

Ani grei și cu toții cerem mângâiere.

Și unde altundeva ne vom găsi refugiu, dacă nu la Dumnezeu, la Maica Domnului și la toți Sfinții?

Într-o scrisoare a Sfântului Ioan, citim următoarele cuvinte de mângâiere care, spulberând tristețea, ne dau tuturor o speranță puternică și un optimism ferm:

„Așadar, nu suntem deloc străini, deși trăim departe. Legătura spirituală dintre noi este foarte strânsă, chiar dacă nu ne dăm seama de aceasta. Eu nu sunt nici învățător, nici stareț, iar Domnul știe că nu-mi doresc așa ceva. Situația dumneavoastră, însă, nu îmi este indiferentă. Modestia vieții voastre este și pentru mine o onoare, un prilej de mângâiere...

Gândiți-vă că trăim în anii cei mai provocatori și cei mai periculoși pentru mântuirea sufletului. Gândiți-vă că am fost lăsați cu toții ca niște orfani, îndepărtați de patria noastră și lipsiți de hrana spirituală. Gândiți-vă că vrăjmașii credinței noastre s-au înmulțit mai mult ca oricând, iar mântuirea noastră este în pericol și mai mare. Dacă avem un suflet rănit, nu este nimeni care să ne vindece, iar dacă cădem, nu este nimeni care să ne ridice. Acum este nevoie de mai multă unitate și sprijin frățesc. Deși nu suntem toți împreună, măcar spiritual să fim uniți și să ne sprijinim cu milă slăbiciunile unii altora...

Să stăm bine, să stăm cu frică în Sfânta Credință și să arătăm milă și pace tuturor, prin Harul Domnului nostru Iisus Hristos. Amin”.

Preafericirea Voastră, Părinte și Stăpâne,

Rugați-vă ca Bunul Dumnezeu, prin mijlocirea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu din Hozeva și a Sfântului nostru Părinte Ioan cel Nou de la Hozeva, să ne conducă pe toți oamenii și pe noi la un liman sigur și pe calea pocăinței și a mântuirii. Amin.”

Înainte de Sfânta Împărtășanie, Preafericirea Sa a ținut următoarea predică:

„Răsărit-a în întuneric lumină dreptilor, Cel milostiv, îndurat și drept ” (Psalmul 111, 4), exclamă psalmistul.

Iubiți frați întru Hristos,

Lumina Domnului a răsărit astăzi cu sfânta pomenire a Sfântului Părintelui nostru Ioan cel Nou de la Hozeva în umbra morții provocată atât de incurabila boală infecțioasă corona, cât și de cutremurele, dezastrelor, incendiile și alte semne ale mâniei lui Dumnezeu, care continuă.

De aceea, ne-am adunat în acest loc biblic al nevoinței Sfântului Părintelui nostru Ioan, pentru a-l cinsti prin euharistie pe sfântul om al lui Dumnezeu, potrivit cuvintelor psalmistului: „Cântați Domnului cântare nouă, cântați Domnului tot pământul ... Aduceți jertfe și intrați în curțile Lui. Închinați-vă Domnului în curtea cea sfântă a Lui” (Psalmul 95, 1,8). „Nu este al celor neevlavioși, ci al celor dreți să cânte laude Domnului”, spune Teodoret, tâlcuitor al cuvintelor psalmistului.

Sfântul Ioan este clasificat printre numeroșii fii ai lui Dumnezeu, care i-a ridicat la rangul de slavă a lui Hristos, după cum spune Sfântul Pavel: „Căci ducând pe mulți fii la mărire, I se cădea Aceluia, pentru Care sunt toate și prin Care sunt toate, ca să desăvârșească prin pătimire pe Începătorul mântuirii lor, Pentru că și Cel ce sfințește și cei ce se sfințesc, dintr-Unul sunt toți; de aceea nu se

rușinează să-i numească pe ei frați” (Evrei 2, 10-11).

Interpretând aceste cuvinte ale Sfântului Pavel, Sfântul Teofilact spune: „Tatăl a făcut vrednic de filantropia Sa ca primul născut dintre toți viitorii fii să se bucure de slava Sa mai strălucit decât ceilalți, dovedindu-și valoarea prin suferințele sale, pentru a arăta celorlalți în ce fel ar trebui să se străduiască”.

Părintele nostru Ioan, după cum menționează biograful său, a îndurat multe suferințe încă din fragedă tinerețe și multe ispite în timpul vieții sale monahale în împrejurimile râului Iordan și în deșertul Hozeva, unde a devenit un martor credincios al patimilor și luptelor Domnului nostru Iisus Hristos. „Mucenici nu sunt doar cei care primesc moartea pentru credința în Hristos, ci și cei care mor pentru păzirea poruncilor Sale”, spune Sfântul Ioan Scărarul. Iar Sfântul Pavel spune: „Cine ne va despărți pe noi de iubirea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigoana, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia?” (Romani 8, 35).

Interpretând aceste cuvinte, Sfântul Hrisostom spune: „Când Pavel vorbește despre necazuri, vorbește despre celulele de închisoare, despre robie, despre calomnie, despre exil și despre toate celelalte suferințe; și se referă la toate suferințele omenești cu un singur cuvânt”.

Aceste „toate suferințe omenești” le-a îndurat ieromonahul ascultării și răbdării Ioan, pentru dragostea Căpeteniei mântuirii oamenilor, Domnul nostru Iisus Hristos. Fiind păzit de puterea credinței sale în Dumnezeu, smeritul cu inima Ioan a avut și certitudinea garanției că nădejdea sa nu va fi zădărnicită și a devenit părtaș la moștenirea care se păstrează în ceruri, așa cum propovăduiește Căpetenia Apostolilor Petru: „Binecuvântat fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, Care, după mare mila Sa, prin învierea lui Iisus Hristos din morți, ne-a născut din nou,

spre nădejde vie, spre moștenire nestricăcioasă și neîntinată și neveștejită, păstrată în ceruri pentru voi” (1 Petru 1, 3-4).

Avem în fața ochilor noștri garanția moștenirii din ceruri, care este nestricăcioasă, imaculată și care nu se ofilește. Iar această garanție nu este alta decât moaștele nestricăcioase și plăcut mirositoare ale Sfântului și făcătorului de minuni Părinte al nostru Ioan cel Noul Hozevitul din România.

Cu alte cuvinte, trupul Sfântului Părintelui nostru Ioan, care s-a făcut nestricăcios și plăcut-mirositor prin Duhul Sfânt, este o mărturie incontestabilă și irevocabilă a învierii Mântuitorului nostru Iisus Hristos, dar și speranța noastră vie.

„Scumpă este înaintea Domnului moartea cuvioșilor Lui” (Psalmul 115, 6), spune psalmistul. Aceasta înseamnă, dragii mei frați, că nu am venit astăzi aici, la sărbătoarea Sfântului Ioan, pentru a-l cinsti, ci pentru a participa la cinstirea pe care i-o face Domnul celui care este Sfântul Său. Mai mult decât atât, am venit pentru a fi învățați rânduielile adevăratei vieți în Hristos de către el, de către Sfântul Ioan cel Nou de la Hozeva și de către mulțimea Sfinților de la Hozeva dinaintea lui.

Sfântul Părintele nostru Ioan se îndeletnicea neîncetat cu Sfintele Scripturi, după cuvântul: „La poruncile Tale voi cugeta și voi cunoaște căile Tale” (Psalmul 118, 15) și a devenit un ucenic credincios al Sfântului Pavel, aplicând atât în cuvinte, cât și în fapte sfaturile sale mântuitoare: „ Vă îndemn, deci, fraților, pentru îndurările lui Dumnezeu, să înfățișați trupurile voastre ca pe o jertfă vie, sfântă, bine plăcută lui Dumnezeu, ca închinarea voastră cea duhovnicească, Și să nu vă potriviți cu acest veac, ci să vă schimbați prin înnoirea minții, ca să deosebiți care este voia lui Dumnezeu, ce este bun și plăcut și desăvârșit.” (Romani 12:1-2).

Acest sfat al lui Pavel: „Și să nu vă potriviți cu acest veac, ci să vă schimbați prin înnoirea minții, ca să deosebiți care este voia lui Dumnezeu, ce este bun și plăcut și desăvârșit.” (Romani 12, 2), este ceea ce ne spune Sfântul Ioan tuturor, întrucât are îndrăzneală înaintea lui Dumnezeu, împreună cu toți Sfinții și cu Preasfânta noastră Doamnă Născătoare de Dumnezeu și Pururea Fecioară Maria. Sfântul Ioan ne dă acest sfat, dragii mei frați, „pentru ca credința voastră încercată, mult mai de preț decât aurul cel pieritor, dar lămurit prin foc, să fie găsită spre laudă și spre slavă și spre cinste, la arătarea lui Iisus Hristos” (1 Petru 1, 7). Amin. La mulți și fericiți ani!”

În timpul Privegherii, Preafericirea Sa s-a rugat pentru mântuirea semenilor noștri, victimele incendiului din Evia, Grecia.

După Sfânta Liturghie a urmat o masă monahală.

Din partea Secretariatului-General